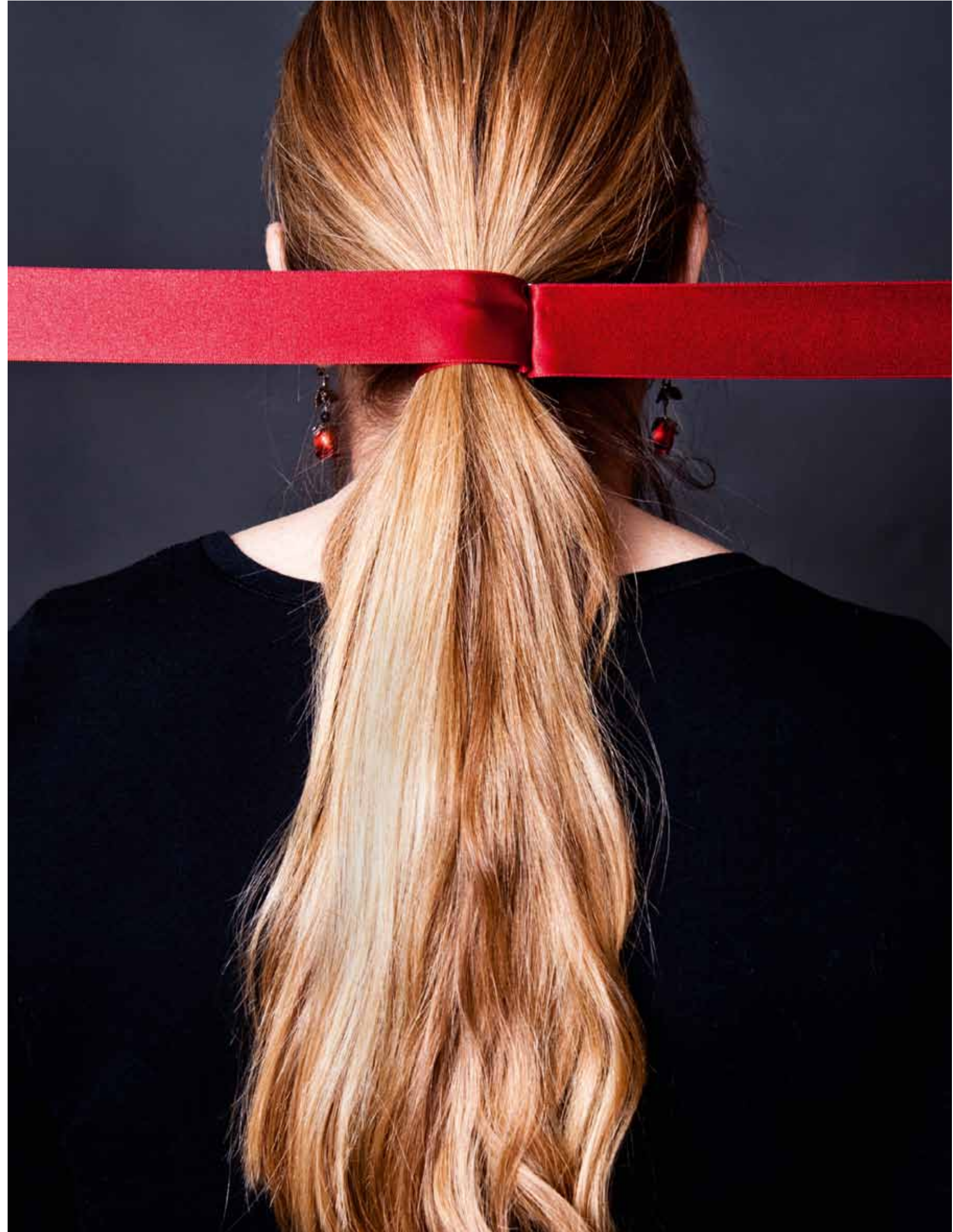

C

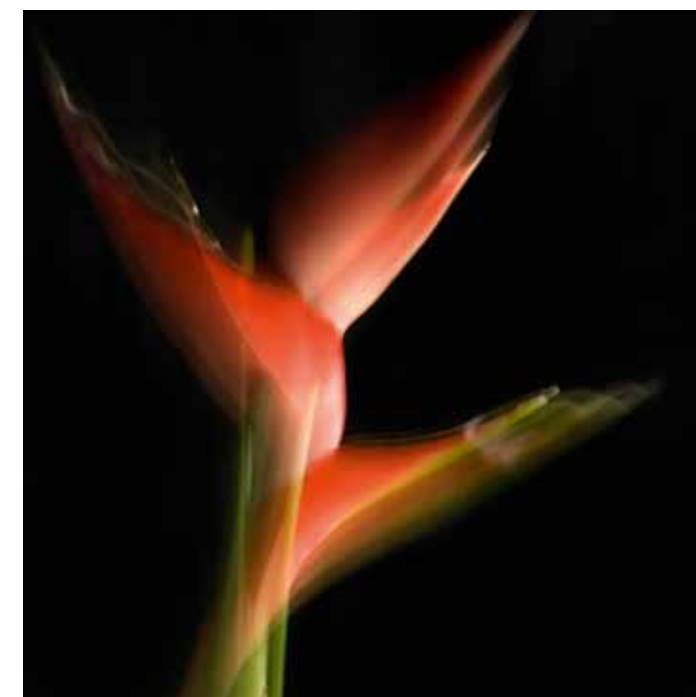
arla Vermeend

Ik schilder met mijn camera en creëer mijn eigen stijl

Schilderen, tekenen, boetseren: creatief was Carla Vermeend (57) haar hele leven al. Maar pas toen ze een jaar of vijftien geleden de fotografie ontdekte, kwam haar creativiteit echt tot bloei. Als autodidact ontwikkelde ze zich tot een gewaardeerd en prijswinnende fotografe met een eigen signatuur, succesvolle exposities en eigenzinnige projecten. "Ik ontdekte dat ik kon schilderen met de camera. Dat was niet minder dan een openbaring."

OVER CARLA

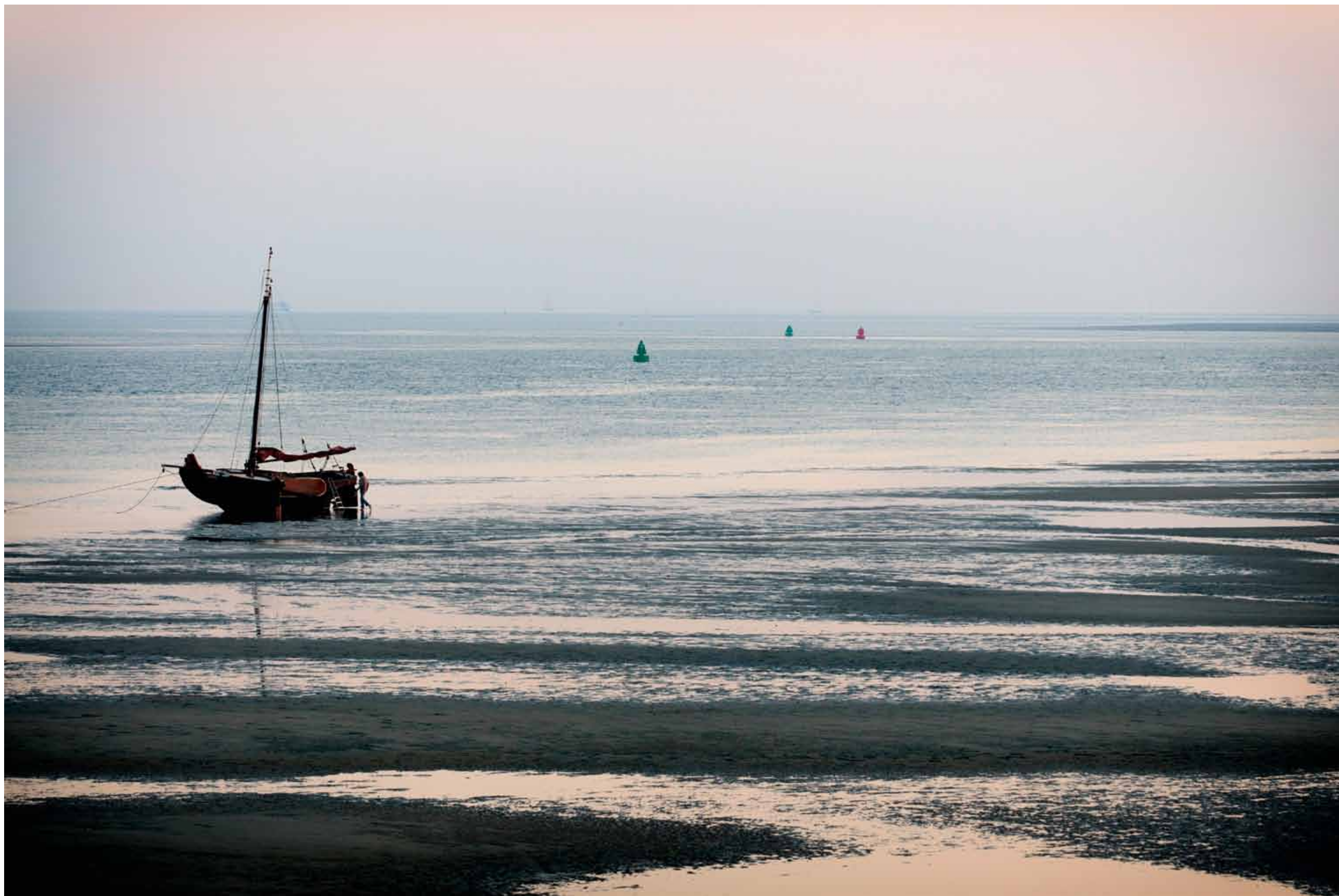
Carla Vermeend (57) woont in Woerden en werkt als projectsecretaris bij de gemeente. Carla volgde cursussen en workshops bij onder meer Dies Groot, Hans van Ommeren en Fotoschool Statief. Ze exposeerde alleen en met anderen in onder meer Liverpool, Maarssen en Woerden. Dit jaar is ze een van de deelnemers aan de Masterclass Documentaire Fotografie van BredaPhoto. Ze won diverse prijzen.

Zie ook: www.carlavermeend.nl

“Toen ik laatst oude foto's bekeek, ontdekte ik dat ik daar bijna altijd op sta met een camera om mijn nek. Ik was van jongs af aan bezig met fotografie. Op familie-bijeenkomsten, uitstapjes en vakanties: Carla maakte de kiekjes! Ik deed het vanzelfsprekend, zonder er verder bij stil te staan of er betekenis aan te hechten. Het kwam ook niet in me op dat ik meer zou kunnen doen met fotografie of dat ik me via fotografie zou kunnen uiten. Creatief was ik wel van jongs af aan. Ik was altijd bezig met tekenen, schilderen en dingen maken. Net als mijn broer en zuster trouwens, die nu beiden een creatief beroep hebben. Bijzonder, want we komen uit een milieu waarin creativiteit geen rol speelde. ‘Doe maar gewoon, dan doe je gek genoeg’. Het kwam gewoon niet eens in me op om na de middelbare school een creatieve opleiding te gaan volgen. Maar ik had wel altijd een drive om te creëren. Daarom heb ik later in de avonduren nog de School voor de Grafische Vakken gevolgd. Zonder daar verder veel mee te doen overigens.”

Fotografie....niets voor mij

“Ik dacht altijd: fotografie dat is niks voor mij. Die techniek, veel te moeilijk. Tot ik een beginnerscursus fotografie volgde en merkte: hé, het valt allemaal best mee met die techniek. Sterker: het is goed te doen! Toen ik eenmaal de basisbeginselen van het fotografie onder de knie had, ervoer ik dat ik met fotografie wél kon doen wat me met schilderen en tekenen niet lukte. Schoonheid scheppen, me uiten, dingen laten zien zoals ik ze zag. Ik ontdekte dat ik kon schilderen met de camera. Dat was niet minder dan een openbaring. Sindsdien is fotografie mijn leven. Ik ben er elke dag mee bezig: zelf fotograferen, foto's bewerken, lezingen geven en bijwonen, exposeren, workshop geven, boeken lezen, exposities bezoeken, projecten organiseren. Ik ben gegrepen door fotografie, ja. Maar als je me vraagt waarom... ik kan het niet goed uitleggen. Het is een gevoel, een levenshouding. Daarom wil ik ook vrij zijn om te fotograferen wat ik wil. Opdrachten doe ik dus niet meer; ik moest te vaak dingen doen waar ik geen affiniteit mee had. Ik heb nog wel een website en een BTW-nummer en af en toe verkoop ik werk. Maar ik kan niet leven van fotografie en dat hoeft ook niet. Het geeft me de ruimte om na te denken over mijn werk. Fotografie is voor mij geen broodwinning, maar een manier om me creatief te uiten.”

Nooit uitgeleerd

“Ik heb nooit een officiële fotografieopleiding gevolgd, dus ik ben autodidact. Maar ik heb wel talloze cursussen en workshops gedaan. En hoewel ik beslist geen

vakfotograaf ben, heb ik me geleidelijk ontwikkeld tot wat ik nu ben: een allround-fotografe met een goede technische basis. Makkelijk was dat vaak niet, zeker niet als het voor de zoveelste keer niet lukte om te maken wat ik in gedachten had. Het was een proces

“Door het vocht in de lucht en het tegenlicht ontstond een adembenemend mooi moment. Pure mystiek, zo ervoer ik het”

van vallen en opstaan, van uithuilen en opnieuw beginnen. En dat gaat nog steeds door en zal waarschijnlijk altijd zo blijven. Als fotograaf ben je nooit klaar, nooit uitgeleerd. Als je je ervoor openstelt, zijn er altijd weer nieuwe wegen, nieuwe werelden te ontdekken. Dat maakt fotografie ook zo interessant. Ik zie mezelf als een intuïtief fotografe. Ik werk vanuit een buikgevoel, zonder tijdens het fotograferen veel na te denken over wat ik precies aan het doen ben. Ik richt de camera, maak instinctief de compositie en druk af. Later zie ik het resultaat wel. Vaak weet ik op het moment zelf niets eens waarom ik iets fotografeer. Raadselachtig is dat. Maar kennelijk is er iets dat mij ertoe aanzet juist die foto te maken. En vaak staan juist hier bijzondere dingen op, die ik niet bewust heb gezien.”

Het gevoel telt

“Een foto is voor mij geslaagd als hij klopt: zaken als licht en compositie moeten natuurlijk goed zijn. Maar mij gaat het vooral om wat ik met die foto wil zeggen. Of het gevoel dat ik wil overbrengen, ook in het beeld overkomt. Ik ben een vrij pure fotografe. Ik bewerk foto's wel in Photoshop, maar nooit heel sterk. De bewerking is meestal alleen bedoeld om de essentie van de foto te versterken. Ik fotografeer zowel in kleur als in zwart-wit. Een voorkeur heb ik niet. Het hangt van het onderwerp en mijn gevoel af of het kleur of zwart-wit wordt. Ik fotografeer veel bloemen en dat moet echt in kleur. Maar landschappen en reportageachtige onderwerpen doe ik graag in zwart-wit. Met extra licht, flits of filters werk ik bijna nooit, hoewel ik die technieken wel beheers. Tijdens het fotograferen

maak ik liever optimaal gebruik van de omstandigheden zoals zich die, vaak onverwacht, aan me voordoen. Daarom heb ik ook bijna altijd wel een camera bij me. Dat heeft me al zoveel bijzondere foto's opgeleverd. Zo liep ik kort na het overlijden van mijn moeder op een grijze, mistige dag door het bos toen opeens de zon doorbrak. Door het vocht in de lucht en het tegenlicht ontstond een adembenemend mooi moment. Pure mystiek, zo ervoer ik het. Ik zag het, ik drukte af en nu is het een van mijn favoriete foto's, omdat hij heel goed het mystieke van dat moment verbeeldt. Op een of andere manier is mijn moeder aanwezig in die foto.”

Leegte en rust

Het mystieke spreekt me erg aan. Ik mediteer en houd van de natuur. Met negativiteit heb ik niks. Ik hou dan ook niet van negatieve fotografie. Tegenover alle ellende die je dagelijks om je heen ziet, laat ik graag schoonheid zien. En dat kan ook heel goed de schoonheid van het alledaagse zijn. Juist in het tonen daarvan komt mijn betrokkenheid met de wereld om me heen en de onderwerpen die ik fotografeer tot uiting. “In mijn werk wil ik graag de abstracte schoonheid, de architectuur van de natuur laten zien. Die schoonheid zit 'm vaak in de details: de fijne naden in een dor blad, de structuur van een boom, afgevalen dode takken die zich weerspiegelen in een plas water. Ook de leeg-

“Hoewel ik mezelf primair beschouw als gevoelsfotografe, ben ik de laatste tijd ook conceptueel gaan fotograferen”

te en de rust van het landschap boeien me. Dat kan het weidelandschap zijn in omgeving van mijn woonplaats Woerden, maar ik houd ook van het lege, uitgestrekte noordelijke landschap van Scandinavië. Ik heb al diverse fotoreizen naar het noorden van Noorwegen en de Lofoten gemaakt om daar de essentie van het landschap te fotograferen.”

Vrijheid om te kiezen

“Toen ik begon met fotograferen was ik gegrepen door beweging. Ik was verbaasd over wat de combinatie

van kleur, licht en beweging oplevert. Ik heb toen veel abstract, bijna impressionistisch werk gemaakt. Dat was echt schilderen met de camera. Ik heb daarmee een eigen, herkenbare stijl ontwikkelt. Veel mensen kennen me nog steeds vooral van dat werk en ik ben er ook nog steeds trots op. Maar inmiddels ben ik alweer verder. Omdat ik voor mijn levensonderhoud niet afhankelijk ben van de fotografie, heb ik de vrijheid om zelf mijn onderwerpen te kiezen. Zo heb ik als documentair project een jaar lang de Polderwachter gefotografeerd, een beeldend kunstenaar die al tien jaar rondleidingen en activiteiten in de polders van het Groene Hart organiseert. Dat heeft geleid tot een mooie en succesvolle expositie. Als portretfotograaf kies ik mijn onderwerpen liefst uit mijn directe omgeving. Ik ben Nederlands kampioen boogschieten geweest en heb dus boogschutters gefotografeerd. Mijn vriend Kees rijdt motor en dus heb ik ook bikers gefotografeerd. Samen met collega-fotografe Daniëlle Verweij heb ik vijftig vrouwen gefotografeerd die veel betekenen voor de Woerdense samenleving, ‘Wijze Woerdense Wijven’, wat ook geresulteerd heeft in een succesvolle expositie. Hoewel ik mezelf primair beschouw als gevoelsfotografe, ben ik de laatste tijd ook conceptueel gaan fotograferen. Een volgende stap in mijn ontwikkeling. Goed nadenken over wat je met een foto wilt zeggen en dan bedenken hoe je dat in beeld gaat brengen: dat is een heel andere benadering dan richten en schieten. “De eerste resultaten hebben mij zelf verbaasd. Of conceptuele fotografie mijn ding wordt, weet ik nog niet. Maar ik leer er veel van. Ook over mezelf en mijn eigen drijfveren als fotograaf. Wat wil ik met fotografie en waarom doe ik wat ik doe? Dat zijn behoorlijk existentiële vragen die me hopelijk weer verder brengen. Ik ben erg benieuwd naar de antwoorden.”

Johan Nebbeling